

פרוטוקול מס' 178

מישיבת ועדת הפנים ואיכות הסביבה

1400 ביום ג', כ"ח באדר ב' תשל"ו - 30.3.76, שעה 08.30

נ כ ח ו :

חברי הוועדה:

- י. ארידור - יו"ר
- נ. אליעד
- א. אנוחצ'רא
- י. בארי
- א. יריב

מוזמנים:

- מר אונסקובסקי - עיריית ת"א
- מר נ. עוז - ירושלים
- מר לפיד - ת"א
- מר מוניץ - מכז השלטון המקומי
- מר רוזם - משרד הפנים
- מר שפט - "
- מר יערי - "
- ת. רוזה - המשפטים

מזכיר הוועדה:

- י. ברזני

ר ש מ ה :

- א. אדלר

סדר-היום:

חוק הרשויות המקומיות
(שמירת בתים, שיפוצם ואחזקתם)
(הצעה לטה"י של ח"כ י. חמיר,
ד. קורן ונ. אליעד).

היו"ר י. ארידור:

אני פותח את הישיבה.

ג. אליעד:

הגיע הזמן שנדאג למבנים בארץ. החוק מדובר בעד עצמו. בעקבות חוק הגנת הדייר נוצר מצב של בעל-הבית אין ענין, ולפעמים גם לא אמצעים, לשפץ את בתיהם, ולדיירים לא אכפת. נוסף על כך צריך להביא בחשבון גם את חזות העיר. נראה לנו אפוא שדרושה חקיקה ממלכתית שתיצור מסגרת ותנאים, חובות וזכויות לטיפול בבניינים הללו, כולל שיכוני עמידר. מדובר ברכוש שנאמד במיליארדים, והוא הולך ומתפורר.

דווקא התקופה הנוכחית נראית לי מתאימה לפעולה בנדון, כשאומרים שאנחנו הולכים לקראת חוסר עבודה ופליטת מספר רב של פועלי בנין. אני מציע אפוא שנאשר את החוק ונעבירו לכנסת לקריאה ראשונה.

י. בארי:

אני מבין שמדובר בהצעת החוק לא רק על מבנים שחל עליהם

חוק הגנת הדייר.

ג. אליעד:

נכון. הצעת החוק מדברת על תחזוקה נאותה של בתים בכלל.

היו"ר י. ארידור:

אני מציע שבהצעת החוק הזאת תספד ועדת המסנה שלנו לאיכות הסביבה. כאן אני מציע שנתייחס היום רק לדברים כלליים.

מר אונסקובסקי:

החוק עצמו נראה לי. אבל הוא מעורר מספר שאלות. עיריית ת"א במצבה של היום כנראה לא תוכל לחכות עד שהחוק הזה יקבל תוקף. בסוף אפריל אנו עומדים לצאת בהכרזה לציבור בת"א על שיפוץ בתים. כי לא ייתכן שנשלים עם המצב הנוכחי ועם הבתים כפי שנראים. אין לנו כוח חוקי להכריח מישהו לשפץ את ביתו, וגם היום איננו מתכוונים להכריח. כוונתנו היא לצאת לציבור בפניה, להציע הלוואות וכו', במטרה לשפץ את כל הקונטור של הבית, לא רק את החזית; גם הצדדים והצד האחורי. בת"א יש כ-10 אלפים בתים מוגנים; היתר הם בתים משותפים או ציבוריים. מחיר השיפוץ ליחידת דיור, במחירים של היום, יהיה עד 4,000 לירות. כאן היינו מציעים לא להשתמש בחמרים קונבנציונליים של שיפוץ (סיד וטיח), אלא לעבור לחמרים עמידים יותר, אקריליניים, שיחזיקו מעמד הרבה יותר זמן, עד 7 או 10 שנים. אבל לכך דרושה התייעצות נוספת עם מומחים. במסגרת השיפוץ הזה ננסה להתמודד גם עם בעיית האנטינות, דודי-השמש והמספרים-המוארים בחזיתות הבתים.

יש לנו מחשבה לחוקק חוק בדבר מעטפת של חמרים עמידים, כדי למנוע את הגלוי המואץ של הבתים. הכוונה היא לגרנוליטים, שיש, פסיפס וכו'. בירושלים למשל קיים חוק בדבר בתים מאבן, והדבר פועל יפה. בענין זה נעשה נסיון מעניין של בניית אלף יחידות דיור לזוגות צעירים, עם מעטפת חיצונית עמידה, פסיפס, גרנוליטים וקרמיקה. אני מזמין אתכם לבוא לת"א ולראות את הנסיון. אנחנו מעריכים שהשיפוץ יחזיק מעמד לפחות 25 שנים.

מר רוטם:

בכמה זה ייקר את מחיר הדיירות?

ועדת הפנים ואיכות הסביבה
30.3.76

מר אוניקובסקי:
כשהחלנו לבנות, זה ייקר כל
דירה ב-3,000 ל"י. היום זה
ייקר כל דירה בכ-7,000 לירות, על מחיר דירה של 250 אלף. עכ"פ, לא
זה הגודם המשפיע במחירי הדירות. אילו עשינו זאת לפני שנים יכולנו
למנוע את הדיון של היום.

ספק אם העניין ילך אם נצטרך
לפנות לבעלי-הבתים או לדיירים שיעשו זאת בעצמם או ישתתפו בכסף. לכן
אני מקבל את ההצעה בדבר תוספת אחוז מסויים למס רכוש. מס תוש מציוד
צריך להעביר את הסכומים שיצטברו לרשות אשר תבצע את הדבר.

י. בארי: ומי יבצע את השיפוץ?

מר אוניקובסקי:
העיריות. לא לפנות לבעל הרכוש.
ההכוונה והפיקוח המקצועי צריכים
להיות שלנו.

מר רוטם:
הבעיה של אחזקת בתים היא חמורה
הרבה יותר. מוכן אצלנו סקר
לגבי בתים משותפים. שם הבעיה חמורה יותר מאשר בבתי המוגנים, כי
הפכנו לבעלי-בתים אנשים שבקושי יודעים לנקות את פנים הדירה, וכעבור
שנים אחדות הופכים הבתים לסלמס נוראים. הבעיה אפוא חמורה יותר וגם
קשה יותר לפתרון. מה גם שעלינו להזהר מאד ביצירת מוסדות חושים שיטפלו
בדבר, עם מנגנונים נוספים וכדומה. כי מה שמוצע כאן פירושו למעשה
הקמת מנגנון מיוחד, עם רשות שיפוץ וכו'. עלינו לפשט את הדבר; כל בעל-
בית צריך להיות אחראי לתיקון ביתו שלו. צריך אפוא לשבת עם מומחים
ולסווג את הבתים, להטיל תוספת על מס רכוש לפי חישוב מסויים, ולקבל
את הכסף. מס רכוש יתן סכום מסויים מן הכספים שיקבל לבעל-הבית, והלה
יהיה חייב לבצע את השיפוט, וגם יהיה אחראי; מעין קופת חסכון חובה של
בעל הרכוש, המיועדת לתיקונים. והדבר צריך לחול על אחזקת המבנה כולו,
לא רק החזית; גם רשת החשמל, המים, המקלט וכו'.

נ. אליעד: הצעתנו איננה מדברת רק על
החזית.

היור' י. ארידור:
חבל שנציג האוצר לא נמצא כאן
היום.

מר לפיד:
אני רוצה רק לומר ששר האוצר,
בהיותו ראש עיריית תל-אביב,
תמך מאד בחוק כזה.

מר מוניץ:
בשם מרכז השלטון המקומי אני
מצטרף לדברים שנאמרו כאן. השלטון
המקומי יקבל כל יזמה בעניין זה, ויתרום מצידו ככל האפשר. אלא שההצעה
זאת מבוססת על קרן שמשותפים בה שלושה גורמים: הממשלה, הרשויות
המקומיות, ובעלי-הבתים. והרי כולנו יודעים את מצבן הכספי של הרשויות
המקומיות. אינני רואה אפוא פתרון מהיר לבעיה. אולי אפשר היה ללכת
בדרך שהציע מר רוטם: שבעל-הבית הוא שיהיה חייב לבצע את השיפוץ. כי
בסופו של דבר מדובר ברכוש פרטי. צריך להפעיל את חוקי העזר הקיימים
היום במקומות שונים, חוקים טובים אבל עו היום לא הופעלו. ואולי כדאי
ללכת בדרך של חקיקת חוק בדבר חובת החזקת שומרים לבתים.

מר מוניץ:

צריך גם לזכור שאם מדברים על תוספת למס רכוש - הדבר נופל טוב על האזרח. ומכל מקום, לא נראה לי שאפשר לדון בענין זה ללא נוכחותו של נציג משרד האוצר. מכל הטעמים הללו אני מציע לדחות את הדיון עד שמישהו יבוא בדברים עם האוצר. בינתיים אפשר להתחיל ביצירת הקרן, ע"י הקצבה ממסלחית כלשהי. משום שעקרונית הכל מקבלים את החוק.

י. בארי:

נכון שאנו משופעים בחוקים שאינם מנוצעים. אלא שבניגוד לחוקים אחרים, שם כל רשות מזרזת לדרוש לעצמה יותר סמכויות - ברגע שמגיעים לחוקים של איכות הסביבה, כל רשות מנסה להתנער מאחריות לביצוע.

נראה לי שהחוק אינו בשל להעברה לקריאה ראשונה בכנסת, גם אם אינני כופר בכוונה הטובה שבעצם החוק. יחד עם זה, כדי שלא במליץ לפני הכנסת להסיר את החוק מסדר-היום - אני מציע לקבל את הצעת מר מוניץ: להמתין ולראות.

א. יריב:

גם אני מתלבט: מצד אחד הבתים הם במצב חמור; מצד שני - אני מסכים עם ח"כ בארי שיש לנו מספיק חוקים ותקנות שאינם מתבצעים ואין לנו הכוח לאכוף אותם, וכל חוק חדש רק מטיל מעמסה נוספת.

במקרים כאלה נראית לי הדרך הטובה ביותר ללכת בדרך המינהלית הפשוטה: להטיל זאת על בעלי-הבתים. והרי בעל הבית צריך בעצמו להיות מעוניין בשמירה על ביתו.

בוועדה לביקורת המדינה שמענו דו"ח על עמידור. שמענו שסכום של 240 לירות בלבד מוקצב לשנה לשיפוץ דירה, ולא מבחוץ אלא בפנים. מניין תיקח אפוא עמידור את הסכומים שיידרשו לשיפוץ חיצוני? משום כך אני מתלבט.

אני מציע שנשמע גם את משרד השיכון. ומה גם שאינני בטוח שיימצאו כל האנשים הדרושים לביצוע העבודה הזאת. גם את האספקט הזה צריך לבדוק.

ההצעה שלפנינו מדברת על מימון שלישי ע"י בעלי הבתים, ושני-שליש מתקציבים ציבוריים - הממשלה והעיריות. והרי כל אחד מאתנו יודע את מצבן הכספי של הרשויות המקומיות. אני מציע אפוא שלא נסתכן בדבר שלא נוכל לצאת ממנו. וחוק שאין מקיימים אותו הוא הרבה יותר גרוע מהעדר חוק בכלל. משום כך גם אני מצטרף להצעת ח"כ בארי ללכת בענין זה לאט; לבדוק אותו באורח יסודי, מבחינה הנדסית, מבחינת כוח אדם, כספים וכו', והאם יש בכלל סיכוי להרים את הענין.

מר לפיד:

לגבי החששות מפני מחוייבות של האוצר - יש לנו מסמך בכתב. יש בידי סיכום דברים עם שר האוצר בפגישה של אנשי א"י-היפה אהו, בו נאמר: בענין שיפוץ בתים, סוכם כי תעניק את תמיכתך המלאה בנושא, במגמה לגבש חקיקה מתאימה.

נכון שקיימת היום חקיקה בנושא שיפוץ חזיתות בתים. יש בת"א חוק-עזר בנוון. אלא שהענין באמת קם ונופל על הבעיה הכספית. לגבי הבתים המוגנים לא הוצאו עד היום תקנות ע"י שר הפנים, ולכן דווקא הבניינים המוגנים, שהם הישנים ביותר והטעונים ביותר שיפוץ, דווקא עליהם לא ניתן להחיל את חוק העזר. צריך גם להבין

מר לפיד:

שאף דייר או בעל-בית לא יוציא מרצונו כסף מכיסו כדי לשפץ את הבית, אלא אם כן יוטל עליו הדבר בחוק או ע"י ביהמ"ש. משום כך, משום שהחקיקה עד היום לא נתנה את החוצאה המקווה, ומפיון שהענין קם ונופל על הכסף - מוצע עתה ליצור את הקרן שבה תשתתף המדינה בשליש, שלישי יבוא מתקציבי העיריות, ושליש מבעלי-הבתים והדיירים.

לא הוצע בהצעת החוק גוף אשר יבצע את השיפוץ. החוק אומר שהדרישה תופנה לבעל-הבית. אופן השיפוץ, תנאי וצביונו יבואו כדרישה מצד הרשות המקומית, אבל הביצוע עצמו חייב להיעשות ע"י בעל-הבית, ואם לא יבצע - הוא עלול להיות מועמד בפני סנקציה פלילית, ובמקרה כזה תוכל העיריה לעשות את השיפוץ במקומו ועל חשבון.

כקונצפציה כללית אני סבור שבתנאים הנוכחיים ההצעה היא טובה וסבירה: הקמת קרן מיידית בסכומים מסויימים. אפשר לבנות אותה בהדרגה, אבל צריך להתחיל ליצור את הכלים החוקיים המשפטיים כבר היום. מה גם שיצירת הקרן איננה מצריכה הקמת מנגנון מינהלי מסתכל אלא גוף קטן שינהל את הקרן ויקציב את הכספים לרשויות המקומיות.

ברור שהבעיה איננה קלה, ולא תיפתר מהיום למחר. אבל חייבים להתחיל דווקא כחקיקה, ביצירת התשתית והכלים.

האם יש לך הערכה גסה לגבי היקפה של קרן כזאת בתל-אביב?

א. יריב:

אינני מצוייר בנתונים כלכליים. אבל ידוע לי שנעשו מחקרים הן ע"י משרד השיכון והן ע"י המועצה לא'י-יפה, ואפשר להעמיד את הנתונים לרשותכם כשתרוננו בפרטים.

מר לפיד:

בח'א יש 137 אלף דירות, כפול 4,000 לירות לדירה, זה כחצי-מיליארד לירות, מחולק על פני שבע שנים. זה 50 מיליון לירות כל שנה.

מר אוביטובסקי:

מר שפט:

ההצעה איננה חדשה עבורנו. בספטמבר 1974 הקימו המנכ"לים של משרדי השיכון והפנים ועדה בין-משרדית לשיפוץ בתים, סמוך לפגישות של שד האוצר והמועצה לא'י-יפה. אני עמדת בראש הוועדה הזאת. הוועדה קיימה 6-7 ישיבות, ודנה בהרחבה בכל אותן בעיות ממש שאתם דנים בהן היום. בסופו של דבר, כשהגענו לסיכום - הסיכום לא נכתב עד היום, משום שנשארו חלוקים בשאלות היסוד: מהו שיפוץ, מי מבצע את השיפוץ, ומי משלם.

מהו שיפוץ? האם אנו מדברים על שיפוץ חיצוני בלבד, או כוללים גם שיפוצים בסיסיים יסודיים? אנשי המועצה לא'י-יפה נטו יותר לשיפוץ חיצוני בלבד, כשלבראשון. לעומת זה, האגודה לתרבות הדיור שליר משרד השיכון נטתה יותר לשיפוץ היסודי והבסיסי. ניסינו למצוא קריטריונים להיקף הנושא, וסיווגנו את הבניינים לפי סוגים. גם בזה נחלקו הדעות.

לאחר מכן עלתה השאלה מי מבצע: האם בעל-הבית או הרשות המקומית. לא הגענו להסכמה, אבל חילקנו את הנושא לשלושה חת-נושאים. אמרנו: יש כאן שאלה של האחראי לביצוע, של מי מפקח על הביצוע, ושל מי שעושה את העבודה.

מר שפט:

מה שנוגע לאחריות לביצוע - אמרנו שהיא בידי בעלי-הבתים. הפיקוח - בידי הרשות המקומית. לגבי הביצוע בפועל לא יכולנו להסכים; מי יהיה הקבלן, מי מגייס אותו וכו'.

אבל הבעיה המרכזית שלנו היתה בעיית המימון, וכאן נחלקו הדעות באופן יסודי: כל אחד הטיל זאת על השני, ולכל אחד היו סיבות מצויינות לכך.

אנחנו מדברים כל הזמן על ת"א, שהיא עיר חזקה יחסית ומספר הבתים המוגנים בה גדול יחסית, ובעיקר נמצאים במערך שלה. לכן מתקבל הרושם שבת"א בעיית הבתים המוגנים היא הבעיה המרכזית. אבל לא כן הדבר. בישראל יש כ-900 אלף יחידות דיור, בהם 40 אלף בתים מוגנים. יש עוד 160 אלף יחידות מסוגים שונים, ואילו יתר ה-700 אלף הן עיקר היחידות שעליהן מדובר.

שר האוצר אמר בשעתו שהוא רואה אפשרות מימון לנושא הזה רק בשני מקרים: או שגשוג כלכלי יוצא מן הכלל, שאז תוכל המדינה לשאת בעומס; או מיתון חמור, כשכספי ציבור יועמדו למציאת תעסוקה יזומה, ואז אחד מן האובייקטים של התעסוקה היזומה יהיה נושא השיפוץ. עשו זאת גם במיתון הקודם, של 1966. פרט לשתי האפשרויות הללו לא ראה שר האוצר אפשרות של הקצאה שוטפת של משאבים, בין באמצעות מס רכוש וקרן פיצויים ובין ע"י העברות מס על חשבון הרשויות המקומיות, כי בסופו של דבר זה הולך על חשבון איזון תקציבן של הרשויות המקומיות. הרשויות המקומיות מצידן הודיעו באופן חד-משמעי שבמימון אן אינן שותפות. הן שותפות בכל המערכת בלב שלם: ניהול וכו', אבל לא במימון.

אשר לבעלי-הבתים, יש בידי תגובה שלהם רק באמצעות המועצה לא'י-יפה. הם אמרו שהם מוכנים להסדר של שליש השתתפות, גם זה מחולק בינם לבין הדיירים, לפי המפתח של דמי-המפתח באותה עת בכל בית ובית.

במצב דברים זה קשה מאד להציע מסקנות כלשהן. גם שאלת רשות השיפוץ נשארה בצרימ-עיון, כשהמועצה לא'י-יפה תמכה בחקיקה המונחת לפניכם; האגודה לתרבות הדיור ומשרד השיכון יש להם דעות אחרות לגמרי, של מערך הרבה יותר צנטרליסטי, של רשות שיפוץ תחת משרד השיכון פלוס הרשויות המקומיות, וכשחשבונות השיפוץ יוגשו לאישורים מרכזיים. זה בשעה שהרשויות המקומיות טענו שהניהול היום-יומי צריך להיות בידיהן.

זהו המצב. ואף על פי כן אינני סבור שצדק ח'כ בארי בהצעתו. יכול להיות שבעתיד הקרוב אכן נעמוד בפני מיתון חמור. למרות העובדה שהחקיקה הקיימת אמנם מכסה את השטח ע"י חוקי עזר של הרשויות המקומיות גם בלי החוק הזה, כפי שהסביר מר אונ'קובסקי - הייתי מציע שאותם הדברים שלא יכולנו לסכם במסגרות הפנים-ממשלתיות עם האגודה הוולונטריות אולי נוכל לסכם יותר טוב במסגרת הצעת החוק הזאת, וננסה לתת תשובות לבעיות השונות. לא נגנוז את ההצעה, וננסה למצוא פתרון, תוך ידיעה ברורה שמציאת הפתרון היא משימה קשה ביותר, שצריך להתמודד איתה בסופו של דבר.

א. אגודת צירא:

אם דייר בבית משותף מחליט לא לתת את חלקו בתשלום מסי הוועדה ולא לשלם עבור ניקוי חדר המדרגות, החשמל וכו', על רקע של סכסוכי שכנים - גם אז איננו יכולים לעשות הרבה. לא פעם פנינו בעניין זה למשרד המשפטים, והם הקטיחו לנו הצעת חוק בנדון, אבל עדיין אנחנו מחכים לה. בינתיים הרשות המקומית מוצאת את עצמה לא פעם מפשרת ועושה שלום-בית בין השכנים. ואם שם לא הצלחנו - אתם חושבים שבחוק הזה נצליח?

א. אבוחצירא:

אנחנו מדברים על דירות שדייריהן גרים בתנאי שכירות אצל חברה ממסלתית. לא בכל המקומות הבעיה דומה לזו של ח'א עם דירות מוגנות. וצריך לזכור שאנשים שקנו דירה בתנאי משכנתא ושלמו בעדה עד 250 אלף לירות - דואגים להחזיק את רכושם, ובפרט שאלה הם בתים יותר חדשים. לפי חוקי עמידר היא חייבת לעשות שיפוץ חיצוני כל כמה שנים בנתיחה. הבעיה היא אפוא עם חברות ממסלתיות בעיקר.

ראשי העיריות קיבלו לאחרונה חוזרים לקראת מיתון אפשרי. לפי החוזרים הללו, במקרה של מיתון יעמידו לרשות העיריה לשיפוץ שכונה אחת בלבד סכום של 6 מיליון לירות - סכום עצום. ומדובר בשכונה שגרים בה בשכירות, ומדובר בשיפוץ חיצוני, עם גינון ושבילים וכו'. אינני מאמין בזה.

אינני רואה את החוק כולו כריאלי, במיוחד כשבסופו של דבר ילבישו אותו על הרשויות המקומיות. יגידו להן: ניתן לכן את הכסף, ואתן תעשו, והרשויות המקומיות יצטרכו בסופו של דבר לשאת בכל, כולל תשלומי הריבית וכו'.

בואו נשב אפוא קודם כל עם עמידר, ונגיד להם: יש לכם אחוז מסויים בדירות במדינת ישראל. כמה אתם מוכנים להשקיע בשיפוץ בשנה זו, בלי חוק? הוא הדין במשרד השיכון. וניגש קודם כל לאותן שכונות שאנחנו מתכוונים אל יתן במיוחד. הרי איננו מתכוונים כאן לצהלה ולסביון אלא לאותן שכונות שהוקמו בשנות החמשים והפכו למעברות. אחרת על מי נטיל את הדבר הזה? על אותם 16 דיירים שגרים בבית של עמידר ובלאו הכי אינם משלמים גם את דמי השכירות?

ב. אליעד:

מאז ומתמיד היה הקריטריון של חוק בשבילי מידת יכולתו לעמוד במבחן הביצוע. בחוק הזה הגעתי למסקנה פשוטה: אנחנו רוצים כאן לחסוך למדינה כסף, להביא למצב שרכוש המדינה לא ייהרס. הרי יש לנו ביטוח על כל דבר. למה לא יהיה לנו ביטוח גם על אחזקה בתים? כשם שאנחנו מטילים מסים על בתים ואין חושבים על הקמת בית בלי כביש ומדרכה לידו - כך צריך להפריש מראש, עם בניית הבית, כספים לקרן לשם שיפוץ בעתיד. נחייב את הרוכש בביטוח כזה מיד עם קניית הדירה. ואם מדברים על אפשרות הביצוע של החוק - אם קיבלתם את חוק האנטנות, בוודאי שאפשר לקבל את החוק הזה.

אינני עומד על החלוקה הכספית המדוייקת שנקבעה בהצעת החוק ($1/3$; $1/3$; $1/3$). אני מוכן להסכים גם לכך שמחצית מהוצאות האחזקה יחולו על בעלי-הבתים. בסופו של דבר זהו רכושם.

מר רותם: למה לא 100%?

ג. אליעד:

גם לעיריה כעיריה יש אינטרס בשמירת הרכוש הזה. והרי היא גם מקבלת מסים מן התושבים. באותה מידה זהו אינטרס גם של המדינה.

אני מבין את כל ההיסוסים לגבי החוק הזה אילו דרש מישהו שהוא ייכנס לתוקף כבר מחר. אבל אם ח'כ אבוחצירא אומר: הבה נשב עם עמידר בלי חוק - התוצאה תהיה שמי שיזכה יהיה מר אוניקובסקי; לעיריית ח'א יש יותר כוח השפעה על עמידר מאשר לעיריית רמלה, והחזקים יזכו ויקבלו את התמיכה הממשלתית, ואילו החלשים ישארו בלי כלום.

נ. אליעד:

ולדברי מר שפט: אני מסכים

שהבעיה היא כספית. ברגע שיהיה הכסף - השאלה מי יבצע ומהו שיפוז לא תעמוד.

מכאן שאני סבור שאפשר בהחלט

לגשת לרון בנושא זה, אם כי נכון שדרוש כאן אורך-רוח וצריך לבדוק את המצב בשוק וכו'. זה צריך להיות שלד של חוק שאפשר יהיה במשך הזמן לפתח אותו ולהוסיף לו. לא צריך עכשיו לפתור מיד את כל השאלות, אבל ברור שאם לא נתחיל היום - הדבר ישאר פרוץ ומופקר. ואין זה נכון שאלה הם דברים שלעת עתה אני יכול להתקיים בלעדיהם בגלל סדר העדיפויות שלנו. אדרבה, היום אתה יכול לקבל חרומה גם מהבתים שהם עדיין חדשים וטובים, למען שיפוז הבתים הטעונים שיפוז, לפי אותו עקרון של ביטוח. החוק הזה מאפשר התחלה של דבר טוב מאד, ואינו כופה עליך שום צעד פזיז ושום התחייבות שלא נוכל לעמוד בה.

י. בארי:

ח"כ אבוחצירא לא התנגד עקרונית

לחוק. הוא רק הציג שבטרם נבוא

לחוקק אותו - נבדוק קודם כל מה הסיכויים האקטואליים להתחיל לבצע

את הצעדים שהזכיר ח"כ אליעד, וזאת צריך לעשות ע"י שיחות עם עמידר, עם משרד השיכון, האוצר, מרכז השלטון המקומי וכו'.

אני מציע לקבל את הצעותיו של

ח"כ אבוחצירא. אין פירושן גניזת החוק, אלא עיכוב מסויים בתהליך החקיקה, עד שיהיו בידינו נתונים אובייקטיביים לאן פני הדברים.

א. אבוחצירא:

בעיריות יש, לדוגמה, קרן-צנרת.

אנחנו מפרשים לה סכומים

מסויימים, שמולם מועמדים לרשותנו סכומים נגדיים להחלפת הצנרת הישנה.

יש אפוא אפשרויות. אבל צריך ללמוד את הנושא היטב, ע"י כל הרשויות הנוגעות בדבר.

היו"ר י. ארידור:

הכל מסכימים שצריך ללמוד את

הבעיה באופן יסודי. אני מציע

אפוא שנעביר אותה לוועדת המשנה לאיכות הסביבה, בראשות ח"כ תמיר, וזו תלמד אותו ותחזירו למליאת הוועדה להחלטה סופית.

מחליטים: להעביר את הצעת החוק לוועדת המשנה לאיכות הסביבה.

(הישיבה ננעלה ב-15.30)